

kal tele, megjelenik a líra szelleme”. 1987-ben, a *Halál-boleróban* megfogalmazta a Létnak azt a különös, szorongató kifosztódását, amit minden jelentékeny költő átél, amikor egyszer csak rádöbben, hogy nem kapaszkodhat másba, mert más nem maradt meg neki, csak a szavakba: „Száll a pimasz szó / Újra hazudja a létet”. A félreértések kockázatát vállalva is szeretném kimondani, hogy Baka Istvánnak sikerült „újra hazudni a létet” kíméletlenül pontos szavaival, s maradandóságának éppen ez a záloga. „Úgy nézek mindenre akárha most először / látnám holott talán utolszor láthatom”, írta a *Yorick alkonyában*, s ez akkor, abban a személyes léthelyzetben sikerült neki, amikor úgy érezte, hogy „már a semmi sincsen / s még ez a semmi is fogy egyre fogy” (*De profundis*).

1991. május 6-án, hétfőn este, a figyelmes rendezők Baka István szerzői estjét iktatták a konferencia programjába. Azt nem mondhatom, hogy ez az író-olvasó találkozó (erdélyi magyarok, nyugati magyarok és magyar magyarok között) rosszul sikerült volna, mert ami létrejött, egyszerűen nem volt találkozó. Egy kezemen össze tudtam számolni, hányan jelentek meg az imateremben, nyilván valamilyen pavlovi reflexnek engedelmeskedve, s azt híven, hogy ez alkalommal is a szokásos esti ájtatosságra kerül sor. – Ne búsulj, Pista – veregettem hátba e találkozó végén, észre se véve, hogy egy József Attila-verssor csúszott ki ezzel a számon. – Ugyan – felelte legyintve. – Engem nem ismernek. Nem tudják, ki vagyok.

PATAKI FERENC: ÉJSZAKAI CSEND-ÉLET (1993)